

Vægten af de Grunde, som han i den Henseende anførte, men jeg mener dog, at man ogsaa kan se Sagen fra en anden Side; jeg tror, at man ikke kan mistjende, at den Omstændighed, at Kommunerne ere små, netop har stor Betydning for den fornødne Orden og Tilsyn med, at Understøttelse kun gives i saadanne Tilfælde, hvor den bør gives, og at den ikke ydes i større Omfang, end den bør ydes; og paa den anden Side tror jeg ogsaa, at de, der virkelig lide Nød, i Grunden ere mindre udsatte derfor, hvor Kommunerne ere små, end hvor de ere for store. Der blev med Hensyn til dette Punkt, nemlig Forsørgelseskommunens Udstrækning, fremsat den Tanke af en æret Landsstingsmand, at man vel skulde lade Kommunerne bestaa i samme Udstrækning, som de nu have, men at man burde dele Udgifterne saaledes, at en Del af dem skulde repareres paa en større Kommune. Jeg tror dog, at det vistnok, naar man nærmere gaar ind paa denne Tanke, vil vise sig, at der er overveieende Grunde derimod. Det maa ikke overses, at det vilde nødvendiggjøre en Mængde Foranstaltninger for at holde Tilsyn med, at Fattigregningerne ikke bleve for overdrevne; det vilde medføre meget betydelige Foranstaltninger til Revision og deslige, og foruden at det vistnok i sig selv er meget lidet heldigt at forsøge den Slags Foranstaltninger, saa tror jeg, at Kommunerne vilde føle sig i høj Grad generede ved paa denne Maade at blive indskrænkede i deres Selvstyrelse, hvilket nødvendigvis maatte blive Følgen af den udstrakte Revision af deres Fremgangsmaade med Hensyn til deres Fattigaliggende. Ege over for alle disse Mlemper tror jeg virkelig, at de Fordele, som paa ganske enkelte Steder maatte kunne have, ville være for Intet at regne. Jeg tror ikke, at der med Hensyn til hele vort Fattigvæsens Indretning i Henseende til, hvem Forpligtelse til at yde Understøttelse paahviler, er nogen væsentlig Forandring at gjøre.

Melchior: Jeg skal slutte mig til de ærede Medlemmer, der have udtalt sig imod, at Føde-Kommunen skulde være de Fattiges Forsørgelseskommune; men skal i Origt ikk nærmere gaa ind herpaa, da det allerede er blevet udførlig behandlet fra andre Sider. Jeg kan ogsaa slutte mig til den sidste ærede Tale med Hensyn til den Anskuelse, han har udtalt angaaende den gjensidige Forpligtelse mellem Forældre og Børn, idet jeg lige som han mener, at det vilde være inhumant at gaa frem paa den Maade, som Forslaget angiver, hvad enten det nu var mod Forældre eller Børn. Naar jeg har begjæret Ordet, er det egentlig kun for at gjøre en ganske enkelt Bemærkning angaaende det Lovforslag, som foreligger, en Bemærkning, der navnlig vedrører Principet i dette. Det er allerede bemærket, at Lovens Princip er givet i § 1, og at det er givet i fuld-

kommen Overensstemmelse med Grundloven, hvorefter Enhver, der ikke er i Stand til at skaffe sig det Nødtørstige, har Ret til Hjælp fra det Offentlige, saafremt hans Forsørgelse ikke paahviler nogen Anden. Men nu er der en Bestemmelse i dette Lovforslag i § 28, som allerede løselig er bleven berørt af det ærede 2det Medlem for 10de Krebs (Sessen), men som jeg dog noget nærmere vil tillade mig at udtale mig om. Det hedder nemlig i § 28, at Forsørgelsen af Trængende, der henhøre til de mosaiske, reformerte og katolske Krossamfund her i Landet, i Overensstemmelse med de hidtil gjældende Regler paahviler vedkommende til bemeldte Krossamfund henhørende Menigheder. Det er mig ikke bekendt, at der fra de vedkommende Menigheds Sider ønskes nogen Forandring i denne Henseende, og jeg har heller ikke rørt derved af denne Grund — det kan meget gjerne være, at de fremdeles ønske selv at forsørge deres Fattige, jeg tror endog, at det er Tilfældet — men saaledes som Reglen staar her i Lovforslaget, forekommer det mig, at den ikke ganske stemmer overens med de Principer, der ere vedtagne i Grundloven. For det første er det allerede gjort gjældende, at Bestemmelsen kun kan gjælde Menighederne i Kjøbenhavn, da Ordningen ikke gjælder andre; men dernæst kunde man jo tænke sig, at dette Forhold kunde blive forandret. Jeg skulde derfor tillade mig at henstille til det Uvalg, som rimeligvis vil blive nedsat i denne Sag, om det vil tage dette Forhold under Overveieelse, og jeg mener, at det kunde hedde, at denne Forsørgelse skulde paahvile dem, indtil de ønske at blive fritagne derfor. Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig.

Kasser: Der er ganske sikkert mange Paragrafer i Lovforslaget, som indeholde saadanne Principer, at de fortjene Opmærksomhed ved den første Behandling, og de fleste af dem ere ogsaa alt fremdragne af forskellige ærede Talere; men der er dog navnlig to Affnit, som trænge til Behandling, nemlig det 2det og 3die, de, som handle om Forsørgelsesstedet og Forsørgelsesmaaden, og det er ogsaa særlig om dem, at jeg vil tillade mig at gjøre nogle Bemærkninger. Jeg har saameget mere Anledning dertil, som jeg, hvad det første Affnit angaar, altid har været og er endnu i Tvivl om, hvad der i denne Henseende egentlig er det Rigtige, og jeg derfor ønsker, saavidt jeg formaar, at fremsføre de Grunde, jeg har haft for den ene og den anden Anskuelse; og med Hensyn til det andet Affnit har jeg som Medlem af Fattigkommissionen afgivet et dissentierende Votum, om hvilket jeg ligeledes maa ønske at udtale mig. — Den Overbevisning har jeg, at, naar man navnlig gaar ud paa at faae Omkostningerne ved Fattigvæsenet dækkede paa ligelig Maade, naar man ønsker hurtig Afgjørelse af de enkelte Forsørgelsesprogsmaal og at ubeluffe saadanne Manøvrer, som ere almindelige